

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2021/1026

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2021.1026 van:

A., bedrijfsarts met specialisme arbeid en gezondheid-bedrijfsgeneeskunde, werkzaam te D., appellant, verweerder in eerste aanleg, gemachtigde: mr. R.J. Peet, als jurist verbonden aan VvAA te Utrecht, tegen

E., wonende te B., verweerder, klager in eerste aanleg.

1. Verloop van de procedure

E. – hierna klager – heeft op 27 oktober 2020 bij het Regionaal Tuchtcollege te Den Haag tegen bedrijfsarts A. – hierna de bedrijfsarts – een klacht ingediend. Bij beslissing van 13 april 2021, onder nummer 2020-151 heeft dat College de klacht van klager ter zake van de klachtonderdelen a,b,c,f (gedeeltelijk) en g gegrond verklaard, de bedrijfsarts hiervoor de maatregel van berisping opgelegd en de klacht voor het overige ongegrond verklaard.

De bedrijfsarts is van die beslissing tijdig in beroep gekomen. Klager heeft een verweerschrift in beroep ingediend.

De zaak is in beroep behandeld ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 1 oktober 2021, waar de bedrijfsarts bijgestaan door zijn gemachtigde, mr. R.J. Peet, alsmede klager zijn verschenen.

De zaak is door beide partijen over en weer toegelicht. Klager heeft dat mede gedaan aan de hand van notities die aan het Centraal Tuchtcollege zijn overgelegd.

2. Beslissing in eerste aanleg

2.1. In eerste aanleg zijn de volgende feiten vastgesteld.

“2. De feiten

Naar aanleiding hiervan ontving klager op 6 juni 2019 een brief van zijn werkgever. Als hij het niet eens was met de beslissing van beklagde kon hij een deskundigen-oordeel aanvragen bij het UWV. De werkgever deelde klager in de brief mee dat hij in afwachting van een eventueel deskundigenoordeel verplicht was om volledig te komen werken. Mocht hij daarin in gebreke blijven, dan kon een loonsanctie volgen, aldus de werkgever.

In het rapport staat onder andere vermeld: “De klachten en afwijkingen passen goed bij een traumatisch letsel van de nervus temporalis superficialis, een tak van de auriculotemporale zenuw links, een puur sensibele zenuw van de mandibularis tak van de N. trigeminus links ... Sinds toename van de klachten, vanaf juli 2017, is er chronische migraine, welke nauwelijks reageert op de medicamenteuze behandeling.”

2.2. De in eerste aanleg ingediende klacht en het daartegen gevoerde verweer hielden volgens het Regionaal Tuchtcollege het volgende in.

“ 3. De klacht

Klager verwijt beklagde, zakelijk weergegeven, dat hij:

*het advies van de UWV-arts;
beroepsgenoot voor een second opinion;
jurist;*

andere op 25 september 2020 grensoverschrijdend gedrag te vertonen en klager zijn spreekkamer uit te sturen en zich volkomen passief op te stellen in het voordeel van de werkgever, en

4. Het standpunt van beklaagde

Beklaagde heeft een beroep gedaan op de niet-ontvankelijkheid van klager voor zover de klacht betrekking heeft op handelingen die niet door beklaagde zelf zijn verricht. De overige klachten en de daaraan ten grondslag gelegde stellingen heeft beklaagde bestreden. Voor zover nodig wordt daarop hieronder ingegaan.” 2.3. Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

“5. De beoordeling

Klachtonderdeel h: Niet-ontvankelijkheid ten aanzien van handelen van manager kwaliteit en re-integratie adviseur van de arbodienst

Klachtonderdelen a en b:

11 december 2019) kwam de verzekeringsarts, anders dan beklaagde, tot de conclusie dat klager op de bedoelde data niet geschikt was te achten voor het uitvoeren van de bedongen arbeid. Ook deze conclusies heeft beklaagde genegeerd. Uit zijn probleemanalyses van 30 augustus 2019 en 21 oktober 2019 blijkt dat hij niet beschikte over het oordeel van de verzekeringsarts van het UWV van 15 juli 2019. Het lag echter op zijn weg om klager, het UWV of de werkgever te vragen hem dit alsnog toe te sturen. Van een bedrijfsarts mag een actieve houding worden verwacht, zodat hij zijn beslissingen op een compleet dossier kan baseren. Het buiten beschouwing laten van het tweede rapport van 11 december 2019 op de enkele grond dat de verzekeringsarts van het UWV evenmin als beklaagde specialist op het klachtenterrein van werknemer is, kan de toets der kritiek evenmin doorstaan.

Beklaagde heeft, zonder zich te verdiepen in de genoemde multidisciplinaire richtlijn en zonder deugdelijke motivering, de medische conclusies van de verzekeringsartsen van het UWV en van de neuroloog naast zich neergelegd. Dit is tuchtrechtelijk verwijtbaar. Klachtonderdeel c:

20 mei 2019 had kunnen plaatsvinden, maar acht de opgetreden vertraging niet zo groot dat dit tuchtrechtelijk verwijtbaar is. Klachtonderdeel f:

Naar het oordeel van het College is gebleken dat beklaagde stelselmatig informatie over klager die hem niet welgevallig was, ongemotiveerd ter zijde heeft geschoven. Daarmee heeft beklaagde klager en zijn klachten onvoldoende serieus genomen. In zoverre is deze klacht gegrond. Toen klager zich daarover uitliet en aangaf dat hij overwoog een tuchtklacht in te dienen, werd beklaagde – in zijn eigen woorden – ‘een beetje boos’. Hij heeft ter zitting ook erkend dat hij klager daarna de spreekkamer uit heeft gestuurd. Het College is van oordeel dat het beter was geweest als beklaagde in de gegeven omstandigheden meer probleemoplossend was opgetreden en de beweegredenen van klager nader zou hebben onderzocht en besproken. Beklaagde had ook kunnen aangeven dat hij hier later op terug zou komen, of dat hij dit met een collega zou bespreken. Dat hij dit niet heeft gedaan en emotioneel is geworden door de aankondiging van de klacht acht het College echter niet zo ernstig dat dit tuchtrechtelijk verwijtbaar is. Ook volgt uit wat hiervoor is overwogen en uit wat hierna nog zal volgen dat beklaagde zich als bedrijfsarts, in het nadeel van klager, te passief heeft opgesteld, maar de klachtonderdelen waarbij dit speelt worden gegrond verklaard, zodat deze passiviteit niet afzonderlijk meer behoeft te worden beoordeeld.

In hoeverre in andere gesprekken tussen klager en beklagde sprake is geweest van onheuse bejegening door beklagde laat het College verder in het midden, nu dit klachtonderdeel reeds gedeeltelijk gegrond zal worden verklaard. Klachtonderdeel g: 5.8 Klager verwijt beklagde dat hij het expertiserapport van 3 augustus 2020 naast zich heeft neergelegd. Uit de probleemanalyse van 21 oktober 2019 blijkt dat klager en beklagde beiden vonden dat er een expertise aangevraagd moest worden. Deze aanvraag is op 7 april 2020 gedaan door de betrokken medische adviseurs in de letselschadezaak, in overeenstemming tussen de (in die kwestie gemachtigden van) werkgever en klager. De rapporteur is gevraagd te adviseren omtrent de gevolgen van het ongeval dat klager op 5 december 2014 is overkomen. Beklaagde heeft ter zitting verklaard dat de belangrijkste reden waarom hij het rapport naast zich heeft neergelegd, was dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om medische informatie in te brengen en vragen te stellen. Het College overweegt hierover dat beklagde de werkgever had geadviseerd een expertiserapport aan te vragen en dat het onderhavige rapport daadwerkelijk mede is aangevraagd op verzoek van de werkgever; op 23 juni 2020 is het conceptrapport naar klager en de werkgever verzonden, waarna deze partijen nog in de gelegenheid zijn gesteld nadere vragen te stellen. In zoverre kan beklagde klager niet tegenwerpen dat hij geen gelegenheid heeft gekregen om informatie in te brengen bij de expert of om vragen te stellen. Bovendien heeft klager het rapport op 18 augustus 2020 aan beklagde toegezonden. Als beklagde daar nog vragen over had, of alsnog relevante informatie had willen inbrengen, had hij dit met de rapporteur kunnen bespreken. Beklaagde heeft dit echter niet gedaan. Aangezien de rapportage tot stand is gekomen met wederzijdse instemming van werkgever en klager, beklagde vragen had kunnen stellen en de enkele omstandigheid dat de neuroloog al geruime tijd niet meer praktiseerde niet voldoende is als (enig) argument waarom beklagde het niet met de conclusies eens was, kon beklagde de rapportage niet zonder meer volledig naast zich neer te leggen. Dit geldt te meer omdat hij al op 21 oktober 2019 had genoteerd dat een expertise gewenst was. Kennelijk heeft hij niet bewaakt of deze expertise door de arbodienst ook was of zou worden aangevraagd en heeft hij geen enkele actie ondernomen tot hem eind juli/begin augustus 2020 hierover bericht van de arbodienst bereikte. Nu beklagde aldus niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij de rapportage op goede gronden buiten beschouwing heeft gelaten, zal ook dit klachtonderdeel gegrond worden verklaard. Maatregel

5.9 De conclusie is dat de klacht gedeeltelijk gegrond is. Beklaagde heeft niet gehandeld zoals het een redelijk bekwaam en redelijk handelend bedrijfsarts betaamt. In het tuchtrecht wordt onderscheid gemaakt tussen lichte en ernstiger vormen van verwijtbaarheid. Uit de onderhavige klacht blijkt dat beklagde voortdurend ongemotiveerd de bevindingen en conclusies van andere artsen naast zich heeft neergelegd en hierin is blijven volharden, ook toen klager met (de aankondiging van) harde sancties van de zijde van de werkgever werd geconfronteerd. Dit is zorgelijk en betreft relatief ernstige verwijten, omdat het mede tot de taken van een bedrijfsarts behoort om een werknemer waar nodig te beschermen tegen de werkgever. Bij deze verwijten past een berisping. Voorts heeft beklagde ter zitting niet laten zien dat hij voldoende zelfinzicht of leervermogen heeft om zijn gedrag in de toekomst te veranderen. Hij heeft ook geen blijk gegeven van enige compassie met klager. Dat betekent dat het College geen reden ziet om van het opleggen van een berisping af te zien en beklagde een lichtere maatregel op te leggen.

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals weergegeven in de rechtsoverweging **“2. De feiten”** van de beslissing in eerste aanleg, welke weergave in beroep niet, althans onvoldoende, is bestreden.

4. Beoordeling van het beroep

Procedure

4.1 De bedrijfsarts is het niet eens met de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege en legt de zaak integraal aan het Centraal Tuchtcollege ter beoordeling voor. Zijn verweer komt in essentie neer op een herhaling van het verweer dat hij bij het Regionaal Tuchtcollege heeft gevoerd. Hij verzoekt het Centraal Tuchtcollege de beslissing van het Regionaal Tuchtcollege te vernietigen, primair de klacht ongegrond te verklaren, subsidiair (in geval van gegrondverklaring van de klacht) het opleggen van een maatregel achterwege te laten en meer subsidiair te volstaan met een lichtere maatregel dan de opgelegde berisping.

4.2 Klager heeft in beroep gemotiveerd verweer gevoerd. Hij verzoekt het Centraal Tuchtcollege de maatregel van doorhaling toe te passen.

Beoordeling van het beroep.

5.1 In beroep is de klacht in al zijn onderdelen nog een keer aan de tuchtrechter ter beoordeling voorgelegd. Het Centraal Tuchtcollege heeft kennisgenomen van de inhoud van de in eerste aanleg geformuleerde klacht en het daarover in eerste aanleg door partijen schriftelijk gevoerde debat. Het door het Regionaal Tuchtcollege gevormde zaakdossier is aan het Centraal Tuchtcollege gestuurd. In beroep is het debat door partijen nog een keer schriftelijk gevoerd, waarbij door ieder van hen standpunten zijn ingenomen naar aanleiding van de door het Regionaal Tuchtcollege vastgestelde feiten en de door dat College gegeven beschouwingen en beslissingen. Tijdens de mondelinge behandeling op 1 oktober 2021 is dat debat voortgezet.

5.2 Het beraad in raadkamer na de behandeling in beroep heeft het Centraal Tuchtcollege wat betreft de klacht geleid tot dezelfde bevindingen als het Regionaal Tuchtcollege en neemt hetgeen het Regionaal Tuchtcollege onder **“5. De beoordeling”** heeft overwogen hier integraal over.

5.3 Het Centraal Tuchtcollege voegt hieraan het navolgende toe. Het Centraal Tuchtcollege heeft op 1 oktober 2021 na elkaar (maar niet gevoegd) deze zaak (C2021.1026) en een andere zaak waarin de bedrijfsarts was aangeklaagd (C2021/033) behandeld. Bij de beoordeling van deze zaken heeft het Centraal Tuchtcollege wat de op te leggen maatregel betreft het handelen/nalaten van de bedrijfsarts in onderlinge samenhang gezien.

Maatregel

6.1 Het Regionaal Tuchtcollege heeft de bedrijfsarts ter zake van de gegrond verklaarde klacht de maatregel van berisping opgelegd. Het Centraal Tuchtcollege acht deze maatregel niet passend en met eenparigheid van stemmen van oordeel dat aan de bedrijfsarts een zwaardere maatregel opgelegd moet worden te weten de maatregel van onvoorwaardelijke schorsing voor de duur van drie maanden.

Hieronder legt het Centraal Tuchtcollege uit waarom zij tot deze zwaardere maatregel komt.

6.2 Het Centraal Tuchtcollege is van oordeel dat de onderhavige gegrond verklaarde klacht in ieder geval een berisping rechtvaardigt. Daarbij komt echter dat aan de bedrijfsarts heden in de zaak (C2021/033) een maatregel is opgelegd voor vergelijkbaar tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen. In die zaak heeft het Centraal Tuchtcollege de beslissing van Het Regionaal Tuchtcollege te Den Haag van 5 januari 2021 bevestigd, waarin de maatregel van schorsing voor de duur van zes maanden

voorwaardelijk is opgelegd, omdat de bedrijfsarts onverkort heeft vastgehouden aan zijn diagnose dat sprake was van een arbeidsconflict en zijn advies tot snelle werkherhating hetgeen het herstelproces van de klaagster in die zaak zeker heeft belemmerd.

Ook in deze zaak is de bedrijfsarts ernstig tekortgeschoten in de zorgvuldigheid die van hem als bedrijfsarts mag worden verwacht rondom de verzuimbegeleiding. Onder meer heeft hij stelselmatig informatie over de klager die hem niet welgevallig was, ongemotiveerd ter zijde geschoven. Dit met onnodige gezondheidsschade bij klager tot gevolg. Het Centraal Tuchtcollege is niet gebleken dat de onzorgvuldigheid van zijn handelen inmiddels tot de bedrijfsarts is doorgedrongen. Integendeel, hij is er kennelijk nog steeds van overtuigd dat hij (grotendeels) correct heeft gehandeld en zoekt de oorzaak van de (mede door hem) bij klager ontstane gezondheidsproblemen buiten zichzelf. In beide zaken heeft de bedrijfsarts gezondheidsklachten stelselmatig gereduceerd tot arbeidsconflicten, door hem ook wel aangeduid als werkissues. De bedrijfsarts heeft er geen blijk van gegeven te reflecteren en zich toetsbaar op te stellen.

6.3 Het Centraal Tuchtcollege realiseert zich dat het een zware maatregel oplegt aan iemand die zich - gelet op zijn leeftijd - aan het einde van zijn loopbaan bevindt en afhankelijk is van opdrachten. Het Centraal Tuchtcollege is echter met eenparigheid van stemmen van oordeel dat de veiligheid van zieke (tijdelijk arbeidsongeschikte) werknemers die zich vaak in een kwetsbare positie bevinden, gelet op de houding van de bedrijfsarts, deze na te melden zwaardere maatregel vraagt.

6.4 De slotsom is dat het beroep van de bedrijfsarts moet worden verworpen. Het Centraal Tuchtcollege zal ambtshalve de bestreden uitspraak vernietigen, doch uitsluitend voor zover daarin aan de bedrijfsarts de maatregel van berisping is opgelegd en opnieuw rechtdoende aan de bedrijfsarts de maatregel van onvoorwaardelijke schorsing voor de duur van drie maanden opleggen. Dit leidt tot de volgende beslissing.

6.5 Om redenen aan het algemeen belang ontleend zal het Centraal Tuchtcollege bepalen dat de onderhavige beslissing op de na te noemen wijze wordt bekend gemaakt. Voorts merkt het Centraal Tuchtcollege op dat de onvoorwaardelijke schorsing aanvangt daags na het uitspreken van de onderhavige beslissing.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:

vernietigt de bestreden beslissing doch uitsluitend voor zover aan de bedrijfsarts de maatregel van berisping is opgelegd;

en op dit punt opnieuw rechtdoende:

schorst de bevoegdheid van de bedrijfsarts om de aan de inschrijving in het register verbonden bevoegdheden uit te oefenen voor de duur van drie maanden;

verwerpt het beroep;

bepaalt dat deze beslissing op de voet van artikel 71 van de Wet BIG zal worden bekendgemaakt in de Staatscourant en zal worden aangeboden aan het Tijdschrift voor Gezondheidsrecht, Gezondheidszorg Jurisprudentie, Medisch Contact en het Tijdschrift voor Bedrijfs- en Verzekeringsgeneeskunde met het verzoek tot plaatsing. Deze beslissing is gegeven door: C.H.M. van Altena, voorzitter; Y. Buruma en H. de Hek,

leden-juristen; N. Abdoelkariem en A.H.J.M. Sterk, leden-beroepsgenoten; en H.J. Lutgert, secretaris.

Uitgesproken ter openbare zitting van 26 november 2021.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.